

2006. NOVEMBER

Szivarvány

ŐSZ SZELE ZÜMMÖG,
ALUSZIK A NYÁR MÁR...

TORDON ÁKOS

Őszi mondóka

Aranyhintón jött a Nyár,
hintója már messze jár.
Ezüst szánon jön a Tél,
erről dalol most a szél.
Lám, a tűz is erről pattog.
Gyerekek, ma benn maradtok.
Kint esik.
Bent a meleg
Jólesik.

VASVÁRI ISTVÁN

Szél

Nyergel a szél, messze vágat,
hetykén üli meg a fákat,
nézi őt a dombtető,
s három árva kis fenyő.

Kéményeken bedudorász,
subájába bú a kanász,
füvet borzol az idő,
megborzong a levegő.

Milyen jó az óvodába',
vigan duruzsol a kályha,
óvó néni épp mesél.
A határban fúj a szél.

DONKÓ LÁSZLÓ

Őszi kép

Esik,
permetez,
zuhog,
nem szemez.

Verdes,
megvadul,
rétre,
dombra hull.

Fenyő
didereg,
fáznak a
füvek.

Odabenn jó,
meleg szobán,
kopog házunk
nagy ablakán...

Anya mondja:
„Megjött az ősz,
jó sokáig
el is időz!

Mire vége,
már itt a tél,
fagy jó, hó hull,
s a szél zenél!”

BAK SÁRA rajza

A mogyoróbokor

KÁNYÁDI SÁNDOR nyomán

Valahol a Hargita oldalában, egy északos vízmosás partján, komor, nagy fenyők árnyékában ott tengődött egy satnya, háromágú mogyoróbokor. Soha egyetlen szem mogyoró sem termett rajta. Bántotta ez a bokrot, hogyne bántotta volna. De hiába.

– Változtatni kellene a dolgon – sóhajtott az őszi szélben az egyik vessző.

– Változtatni, változtatni – hajtogatta a másik kettő – , nemsokára suhogni kezd az őszi eső, leveleink is hullnak, változtatni kellene, mielőtt a felhő havat hullat.

Megegyeztek, elmennek szerencsét próbálni a világba, s majd visszajönnek rügyfakadásra. Azzal búcsút mondtak a hegynek, és hárman háromfelé mentek. Éppen idejében, mert nyomukban suhogni kezdett az őszi eső, aztán a felhő fölpúposodott, mint egy dunyha, s pár napra rá hóba vont a egész Hargitát.

Eltelt a tél, a patak a vízmosás mélyén már javában mondikált, mire megjött a két kisebb mogyoróvessző. A harmadikra, a legvastagabikra hiába vártak.

– Hát az úgy volt – mesélte az egyik –, hogy mentem, mendegéltem, s mikor az erdőből kiértem, mert elfáradtam, az útszélen leültem. Arra jött egy öregember, aki még nálamnál is fáradtabb volt. Lenyúlt értem, és pálcául fogadott. Őt támogattam egész télen. Tartottam, hogy el ne csússzon a jégen. Mondogatta is gyakran: „Milyen nagy szerencsém ez a pálcá,

TOMOS TÜNDE rajzai

megérdemelné, hogy legyen cifrája.” Egy téli estén ki is cifrázott. Azóta még nagyobb becsben állok. Olykor, ha az unokák jól viselkednek, nagyapó megengedi, hogy lovazzanak velem. Boldog vagyok. De mi történt veled?

– Engem egy kis juhászbojtár vett fel. Furu lyát faragott belőlem. Annyi dalt tudok, hogy el se hinnéd. Alig várom, hogy visszamenjek.

– Mennék már én is, mert nagyon hiányzik a nagyapó meleg marka., de várnunk kell, míg megjő a testvérünk.

– Ne várjatok! – csördült meg hirtelen egy futár szarka. – Sohase jó a testvéretek, mert belőle bot lett egy kasznár* kezében, rettentő büszke volt a nagy tisztességre, kétszer ütött, ha a kasznár egyszer suhintotta. De egyszer egy szolga két marokra fogta, pozdorjává törte, ledobta a földre, s még meg is taposta.

A két testvérvessző szomorúan búcsút mondott egymásnak, a hegynek, s igyekezett vissza, ki-ki a gazdájához.

*kasznár: a szolgákat ellenőrzi, az uraság parancsait hajtja végre

FECSKE CSABA

Borz, a postás

SEGÍTS

a borzpostásnak
széthordani a
leveleket!

A borostás
borz a postás.
Hej, be pompás,
jó beosztás.
Hozni, vinni levelet,
amikor az őszi fákról leperreg.
Mennyi, mennyi üzenet!
Egyet-egyet kap a róka

és a csóka
és a varjú
és a holló
és a hörcsög
és a pinty
és a többi
és a többi
többi mind.

FORRÓ ÁGNES rajza

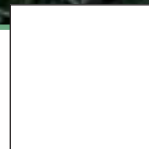
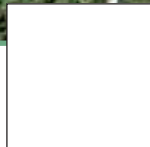
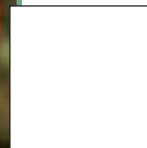
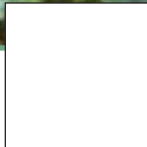
GARAI PÉTER

Virágvigasztaló

Már ősz van.
Elömlő ólomszín a tájon,
rőtsárga levélből alig van az ágon.
Rá se hederíts!
Itt a kikerics!

RAJZOLD

mindenik virág
mellé azt az
évszakjelet,
amikor nyílik.

MONDD EL,

miért jelképezik
ezek a rajzocskák
az évszakokat.

TAVASZ

NYÁR

ŐSZ

Ősz Mécsbogáréknál

JAN KARAFIÁT meséjét
FÖLDES ZSUZSA fordította

Beköszöntött az ősz. A napfény egyre sápadtabb, a hideg egyre csípősebb lett. Szentjánosbogárék a tél beállta előtt még egyszer ellátogattak Mécsbogár komáékhoz.

A kályha köré telepedtek, és beszélgetni kezdtek. Mécsbogár bácsi elmesélte, hogy kis híján odaveszett világítás közben. Amikor hajnaltájt hazafelé tartott, üldözőbe vette egy hatalmas zöldküllő. Mécsbogár bácsi nem vesztette el a fejét, villámgyorsan fölrepült egy bükkfára, bebújt egy hasadékba, ám üldözője oda is utánanyúlt a csőrével, s már-már el is érte. Szegény Mécsbogárnak még a csápjá is égnek állt a rémülettől. Mihez is kezdene szegény családom nélkülem, gondolta, és egyre beljebb húzódott a hasadékba. A küllő még egy ideig dühösen kopácsolt körülötte, de végül feladta, és elrepült. Mécsbogár bácsi

pedig, miután meggyőződött, hogy elmúlt a veszély, sietve hazaszállt. Itt a mesélő elhallgatott, ám ekkor Mécsbogárka keserves sírásra fakadt.

- Miért sírsz? – kérdezte Jánosbogárka.
 - És ha az a küllő fölfalta volna édesapámat? – zokogott Mécsbogárka.
 - De hát nem falta föl – szólt a barátja.
- Mécsbogár uram pedig így vigasztalta:

– Mécsbogárka, virágom, hiszen megóvott a Jóisten, s lám, itt vagyok, ragyogok!

Mécsbogárka hamar elfelejtette bánatát, mert anyukája most hozta be a túrós meg a mákos kalácsot, aztán elszólította Mécsbogárkát. Jánosbogárka is tüstént a nyomukba szegődött:

– Keresztanyám, tartogat számunkra még valami finomat?

– Hát hogyne. Hiszen ebben az évben utoljára vagytok itt. Gyertek, segítsetek!

Jánosbogárkának nem kellett kétszer mondani. A kamrában gyönyörű kékesvörös szőlőszem mosolygott rájuk. Ünnepelesen bevitték a szobába. Mécsbogár uram egy kis kalapáccsal kiütötte a szőlőszem szarát, a helyébe illesztette a csapot, és megtöltött egy kis csészét a pezsgő, vérvörös szőlőlével.

A felnőttek kortyolgatták, Jánosbogárka és Mécsbogárka épphogy csak a nyelvecskéjét márhatta bele.

A szép nap lassan véget ért, Jánosbogárka és szülei búcsúztak.

– Megint nyakunkon az a kutya hideg – szomorkodott Szentjánosbogárné asszony.

– Majd csak átsegít rajta a Jóisten, és újra látjuk egymást – vigasztalta a komaasszonya.

– Isten áldjon mindnyájunkat a jövő nyárig! – kiáltották a vendégek, aztán hazarepültek.

Mécsbogárék rögvest munkához láttak. Legelőször édesanya számára készítettek elő mindent télire. A kamrából borsót, kölest,

árpa- és búzadarát, lisztet, egypár szem lencsét és egy kis vajot hoztak be a konyhába. Aztán annyi fát hordtak be az odúba, amennyi csak befért, még a pitvart is telerakták. Majd Mécsbogár uram felkapaszkodott a padlásra, amely telis-tele volt puha, száraz mohával. Azal fedte be a mennyezetet, hogy ne hatoljon be felülről a hideg. Azután jó erősen beszögezte a padlásablakot. Még egyszer körüljárták a házat, és ahol egy kis rést találtak, gondosan betöltték mohával, hogy sehol se fújjon be a szél. Majd bereteszték az ajtót, és

eltorlaszolták a behordott tűzifával. Végül az ablakokat is megtölték mohával a konyhában és a szobában egyaránt, és beszögezték deszkával. Most már jöhetett a fagy! És kint csakugyan süvíteni kezdett a szél.

Még elimádkozták szokott imájukat:

Alkonyodik, kis cselédid,

Uram, hozzád bújniak,

*hogy míg alszunk, oltalmazó
kezed fölénk nyújtsad.*

Jó éjt kívántak egymásnak, és mindhárman mély álomba merültek.

SZEGEZD

új sorrendbe a deszkákat az ablakon, hogy megtudd, mit üzen bogárkáéknak az őszi szél.

MIT

felejtett el a bogár család elalvás előtt?

SZABÓ ZELMIRA rajzai

KI BÚJT EL

télire mécsbogárék kuckójába?

KERESD MEG,

melyik ernyőhöz melyik
esőkabát és melyik csizma illik.

Ess, eső, ess,
engem ne keress.
Tordon Ákos

RAJZOLD TOVÁBB

az esőt, dőlve, ha fúj a szél,
és egyenesen, ha nem fúj.

SZÍNEZD KI

az ernyőket!

SZILÁGYI TOSA KATALIN rajzai

Mit mos?

A leányok körbe állnak, egy a kör közepére áll, fejét kendővel letakarva. A dal végén a körbeállók közül egyiknek a fejére borítja a kendőt, az beáll középre, ő meg a helyére megy, s a játékot tovább folytatják.

Mit mos, mit mos le-vél Ka-ti-cá-ja?

Pity-tyet, paty-tyot, var-rott kesz-ke-nő-jét.

Ha szél vol-nék,
ma-dár vol-nék,

kur-jan-ta-nék,
röp-pen-te-nék.

Víg szívemmel, víg lelkemmel téged elvennék.

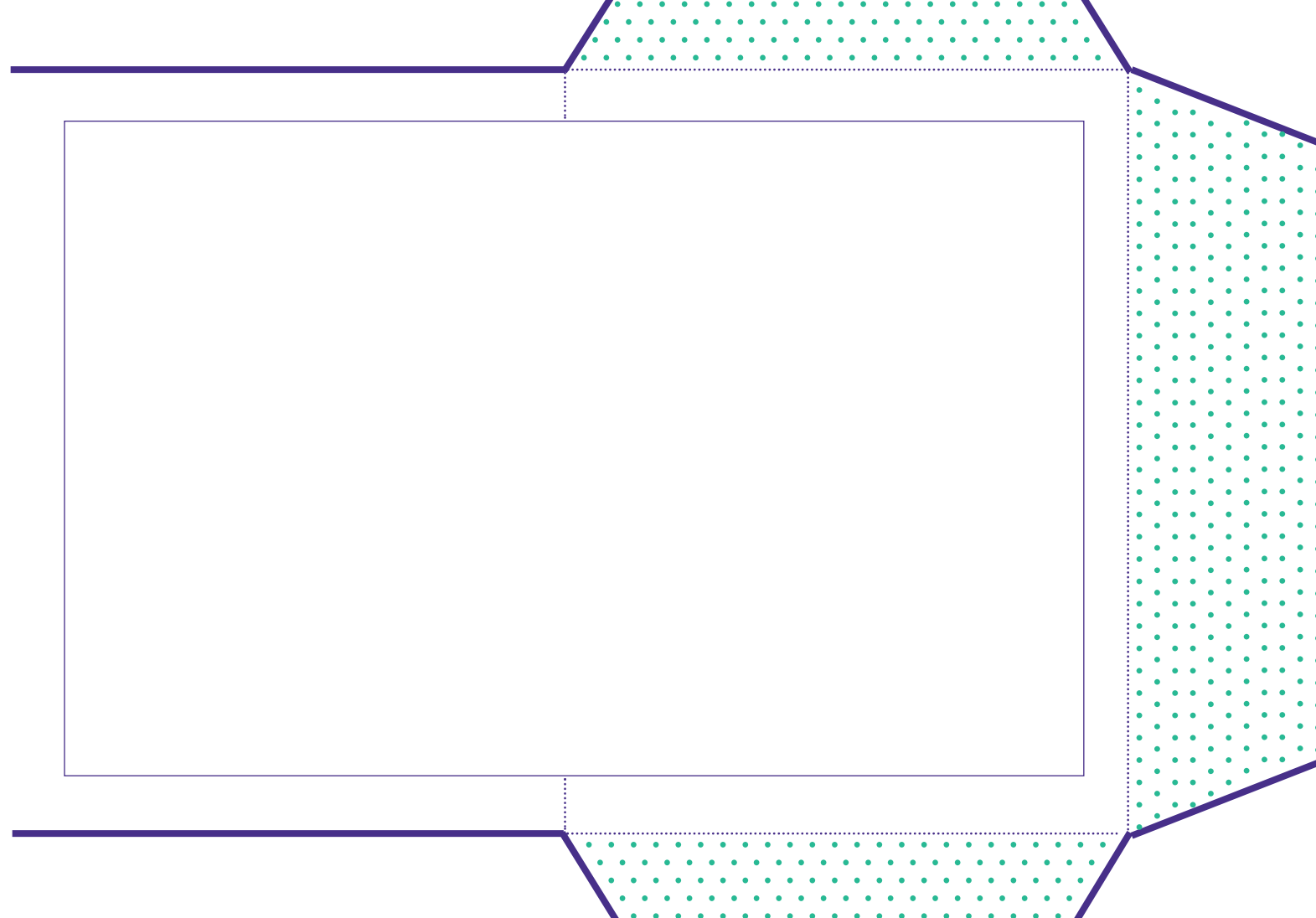
PÁROSÍTSD

az egyforma bélyegeket!

RAJZOLJ

párt, akinek nincs!

.....
Feladó:

CSIPIKE

SZIVÁRVÁNY szerkesztősége
Str. L. Rebreanu nr. 58. ap. 28.

400446 Cluj

Ide
ragassz
bélyeget!

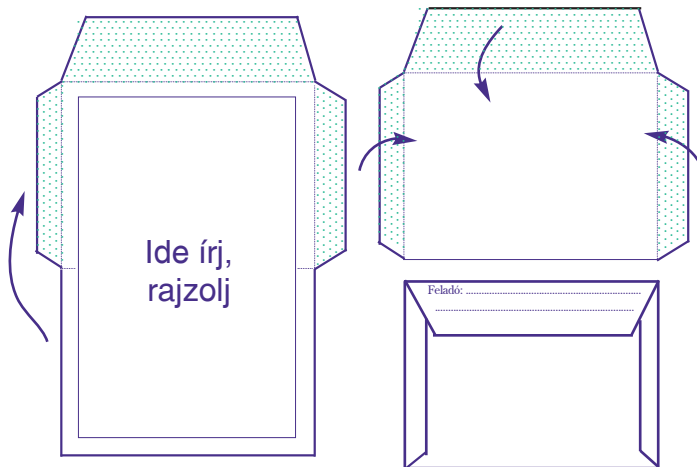
Levél Csipikének

A vastag vonal mentén vágd körül a borítékot, négy szakaszon a lap széléig. A kereten belül levő részre rajzolj vagy írd valamit Csipikének.

Hajtsd kettőbe, a pöttyös szegőket kend meg vékonyan ragasztóval, majd hajtsd rá jobbról, balról s végül a tetejét.

Csipike címét mi már ráírtuk. A feladóhoz a te nevedet és címedet írdátok.

Már csak egy bélyeg kell rá, és röpti is a posta a szerkesztőségbe.

Barátod, Csipike mindig ott mosolyog szobád falán, ha elkészíted huncut arcocskáját.

Egy kerek sajtosdoboz födelébe rajzolj meg szemét, orrát, száját. Hajat, gyöngyvirágos sapkát és kerek szakállat krepp papírból vágj ki, és ragassz a doboz karimájára.

Ugye megszólalásig hasonlít?

Beküldte a margittai Hőgye Henrietta

KÖVESD

a zsineget!
Melyik hal
akadt Csipike
horgára?

**KERESD
MEG**

az 5 különbséget
Tiptupa és a
tükörképe között!

Szó ami szó – nagy lagzi volt. Kiváltképpen Vadméhék tettek ki magukért. Annyi lépés- és cseppentett mézet szállítottak a lagzira, hogy szegény Bögöly beleragadt. Volt ott minden jó: szamóca, korai málna, tavalyi mogyoró (Mókusék jóvoltából) és anyni édesgyökér, hogy bőven maradt belőle. Mindenki jelen volt, még Szarvasbikáék is felbukkantak a Tisztás szélén, elénekelték, hogy Szeres-sük egymást, gyerekek – és utána össze se verekedtek, de azért megbeszélték, hogy őszszel hol találkoznak e célból.

FODOR SÁNDOR
CSIPIKE
3. A lagzi

Kecskebéka ugyan nem jelent meg személyesen, de elküldte az unokaöccsét, Kutykuruttyot, aki zöld volt és leveli.

Késő délutánig tartott az eszemiszom. Utána a vendégek minden jót kívántak a fiatal párnak, és hazamentek. Kukucsi mindenkit elkísért a Tisztás széléig. Vöröshangyáikat egészen a hangyabolyig.

**Vágd ki a bélyeget,
és ragaszd
a gyűjtőlap
3. kockájába!**

ZÁGONI BALÁZS

A vetítőgép

Ez a mese akkor kezdődött, amikor Apa volt akkora, mint most Barni.

Apa éppen Keresztmamájánál volt vendégségben Budapesten, aki már három napja mondogatta neki, hogy ha jó lesz, valami nagyon szép ajándékot fog kapni. Apa igyekezett jó lenni, és közben folyton kérdezősködött. Hogy mekkora lesz a meglepetés, milyen színű, árammal megy-e vagy sem, és van-e kereke? Titokban azt remélte, hogy egy sárga játékvillamost kap ajándékba. Olyat, amilyen a körúton szokott végigzakarolni. Amikor Keresztmama azt mondta, hogy az ajándék sárga, árammal megy, és kicsi kerek micsodák is vannak hozzá, sőt még drótja is van, akkor Apa már biztosra vette, hogy egy sárga villamost fog kapni.

Aztán eljött a nagy nap, kibontotta a dobozt, és egy készülék volt benne, mellette kis kerek

dobozok. Apa elszomorodott, de látta, hogy Keresztmama mennyire örül, ezért egy kicsit ő is mosolygott. Keresztmama bedugta a készülék drótját a fali csatlakozóba, és az egy nagy, fehér foltot vetített a falra. Elővett az egyik kis dobozból egy filmet, és betette a gépbe. Mesefilmet vetített a falra sok színes képpel. Csodaautó volt a címe.

Később Apa nagyon megszerette a vetítőt, szülei minden este vetítettek vele.

Sok év telt el. A múlt héten, amikor Apa a padláson rendezgetett, egy szekrény aljában megtalálta a vetítőt.

Este, amikor Barni ágyba bújt, Apa a kisasztalra tette, bekapcsolta, és a sötétben megjelent a falon a Csodaautó csodálatos meséje. Minden este újabb mese következett: Frakk és a lusta macskák, Hófehérke, Piroska és a farkas. Barni nagyon szerette a falra vetített meséket, de minden filmben volt egy kép, amitől félt egy kicsit. Például a Frakk és a lusta macskákban a macskabált nem szerette, mert a macskák feketék voltak, és világított a

szemük. A Csipkerózsikában pedig azt, amikor a királylány megszúrja az ujját, a Piroska és a farkasban pedig a farkastól félt. Ilyenkor

fejét a paplan alá dugta, s mikor Apa tovább tekerte a filmet, megint felült.

Később Apa megengedte, hogy ő csavarja a gombot. Az elején nehezen ment, mert Barni hol túl lassan, hol túl gyorsan tekerte. Néha lehagyta az utolsó sort, és akkor Apa nem tudta elolvasni azt, hogy a vadász meghallotta a farkas éktelen nagy horkolását, vagy azt, hogy a csodaautót hogy lopták el a majmok a dzsungelben. De ahogy telt az idő, Barni egyre ügyesebben tudott vetíteni.

Miután kialudt a vetítő fénye, és sötét lett a szobában, Barni azon gondolkozott, hogy hova tűnhetett a sok mese a falról? Vajon, ha egy kis kalapáccsal megpiszkálná a vakolatot, ott találná alatta Piroskát és a farkast meg Frakkot a lusta macskákkal? Vagy átszivárognak a falon, és Gizi néni udvarában kergetőznek reggelig? Vajon a csodaautó is ott alszik minden éjszaka, benne Zoli, Peti és Maki majom? Erre sehogy sem tudott rájönni. De nagyon szeretett ezen gondolkozni és a nagy gondolkodásba mindig belealudt.

Barni apukája a padláson találta meg a vetítógépet. Osonjunk fel mi is. Micsoda titokzatos összevisszaság!

**KERESD
MEG**

a játékokat!

MESÉLJ

arról, mi lehetett a nagymamáé, és mi a nagyapáé a tárgyak közül.

**SZÁMOLD
MEG**

a pókokat!

LÁSZLÓ NOÉMI

Kint és bent

Amikor kint vagyok, a szoba hol van?
Ha *bent* vagyok, ott ül a *kint* a porban?
A homokozó sarkában a földön?
És hol a nyelvem, amikor kiöltöm?

Kint? Bent? Ha összezárom a fogam,
kint is van, bent is van, vajon hogyan?
És ha a szívem mindig itt van bent,
s én kint, úgy ismer, mint egy idegent?

Vagy én is bent vagyok közben veled?
Jó volna, hogyha valaki segítene:
hol a helye, a *kinté* és a *benté* –
nem ártana, ha szépen rendbe tenné.

TEDD RENDBE

szépen, minek hol a
helye: kint vagy bent.

FORRÓ ÁGNES rajza

Az év legszomorúbb hónapjába léptünk. November ugyanis Halottak Napjával kezdődik, amelynek előestéjén a felnőttek a temetőkbe látogatnak, hogy elhunyt kedveseik sírjánál meggyűjt-sák az emlékezés és szeretet gyertyáit. Olyan nagyszülők,

Fetco Dávid Patrik, Székelyhíd

dédszülők rokonok, hajdani jó barátok sírját látogatják meg ilyenkor, akiket Ti esetleg nem is ismertetek, így nem is gyászoltok. Nem is kell képmutató módon úgy

tennetek, mintha szomorúak lennétek az ismeretlenek sírjainál. Ha valamire kérlek, az mindössze annyi, ne viháncoljatok, ne kiabáljatok a temetőben. Ne zavarjátok a felnőttek emlékezését, gyászatát, gyönyörködjeteink inkább a gyertyafényben fürdő sírokban, szép virágokban.

Nemcsak a Halottak Napja, az időjárás is segít abban, hogy szomorúvá alakuljon ez a hónap. Szomorúvá – de nem reményvesztetté. Mert bármilyen hideg-esős-csatakos is a novemberi idő, vala-

mikor a hónap végén fehér hótakaró borítja majd a tájat, és jön a tél a maga hógolyózó örömeivel, ajándékot hozó ünnepeivel.

No, de erről majd a következő postámban szólunk, most maradjunk novembernél. Amikor nem nagyon lehet kirándulni, az esőben, sárban még a szabadban játszani se nagyon lehet. De lehet egyébbel tölteni az időt: például azzal, hogy bátyátok, édesapátok, nagyapátok segítségével madáretetőt barakácsoltok, hiszen jön a tél, és

kis Barátaitok, az énekes madarak, amelyek nem vándoroltak el, várják, hogy magot szórjatok nekik, „terített asztallal” várjátok őket. Majd tavasszal meghálálják azzal, hogy gyümölcsfáitokról irtják a kártevőket, és gyönyörűen énekelnek.

Nagy Dalma,
Kovácszna

harminc napját, és azért se aggódjatok, mert a nappalok egyre rövidülnek. Gondoljatok arra, hogy a következő hónap vége felé megfordul ám a világ: nyúlni kezdenek a nappalok, rövidülnek az éjszakák.

Gondolom, novemberben egy kis időtök arra is lesz, hogy levelet írjatok nekem. A válaszokat immár Jutka néninek diktálom,

mert öreg Barátom kissé elfáradt, nagyon lassan kezdett írni, gondoltam, könnyíték a dolgán. Jól tettem, ugye?

Melyhez hasonló jókat,
CSIPIKE

Molnár Johanna, Székelykakasd

Hiába szomorú hónap a november, Ti ne szomorkodjatok. Töltsétek jó kedvvel ennek a hónapnak mind a

novemberben egy kis időtök arra is lesz, hogy levelet írjatok nekem. A válaszokat immár Jutka néninek diktálom,

E lapszám támogatói:
A SZÜLŐFÖLD ALAP a határon túl élő magyarok megsegítéséért.

Címlap: SZABÓ ZELMIRA;
Hátlap: BAK SÁRA, ZSIGMOND EMESE

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXVII. évfolyam, 299. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Szerkesztik: ZSIGMOND EMESE főszerkesztő, MÜLLER KATI képszerkesztő. Arculatterv: KÖNCZEY ELEMÉR. A szerkesztőség postacíme: 400446 Cluj, Str. L. Rebreanu nr. 58. ap. 28. C.P. 137. Telefon/Fax: 0264/418001. E-mail: naps.ziv@napsugar.ro Honlap: www.napsugar.ro Megrendelhető a szerkesztőség címén. **A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001 B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR-EDITURA S.R.L. CUI: 210622** Készült a kolozsvári TIPOHOLDING Rt. Nyomdájában. ISSN 1221-776x.
Ára 1,5 lej

Nagyon fáztam, bőrig áztam,
eső tombolt, vihar rombolt,
szél kavargott, villámlott,
becsapta az ablakot.

Sipos Krisztina Boglárka,
Marosvásárhely

◀ Kassay Anna Boglárka,
Kolozsvár

Székely Hajnal Tünde, Torda ▶

Egyszer volt egy kislány. Volt egy számítógépe. Nagyon sokat játszott rajta, és megfájdult a szeme. Nagyon fájt, és lefeküdt aludni.

Az agy, a képernyő, az egér, a billentyűzet és a hangfalak elkezdtek beszelegteni. Mondja az agy:

– Ez így nem mehet tovább! Túl sokat játszik rajtunk, ha így folytatja, el fogunk romlani!

Ezzel mindenki egyetértett. Mikor a kislány felébredt, nem sikerült bekapcsolnia a számítógépet. Új számítógépet vásároltak.

A régi számítógép egy jó kislányhoz került, és még ma is megy.

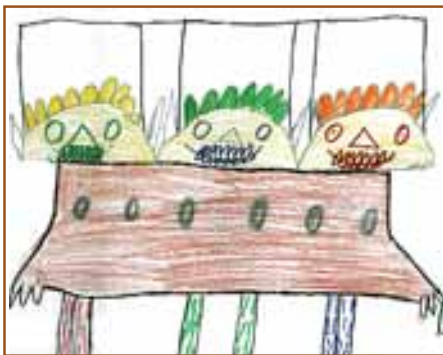
Kádár Bernadett,
Sepsiszentgyörgy

Egy kisfiúnak volt egy számítógépe. Ez a számítógép mindig jól ment, de egy nap elromlott a képernyő. Az agy már nagyon szeretett volna elindulni, ezért úgy összevesztek, hogy két hétig nem szóltak egymáshoz. Akkor megszólalt a billentyűzet:

– Hagyjátok abba már a haragot, inkább legyetek barátok!

Megfogadták a tanácsot, és ezután elválaszthatatlan barátok lettek.

Szőcs Emőke, Sepsiszentgyörgy

Jánosi Ervin Attila,
Székelyvaja

Vízi Orsolya,
Csikjenőfalva

Élt egyszer egy morcos béka. Gyakran durcáskodott, ha valami nem úgy sikerült, ahogy kellett volna. Egyszer még a szüleire is megharagudott. Fogta magát, és elment otthonról.

Találkozott egy teknőssel, aki megkérdezte, hogy miért morcos.

- Hagyj békén! – mordult rá a béka.
- De miért vagy ilyen? – szölt a teknős.
- Csak!!!

A teknős elkerülte, ha később találkozott vele.

A béka leült egy szép kőre.

– Jó reggelt! – üdvözölte kedvesen a kő.

– Hagyj békén! – volt ismét a morcos válasz.

A kő viszonzásul lelökte magáról. A béka ezután megpróbált kedves lenni, de már késő volt. Többé senki sem állt vele szóba.

Maskulik Dávid, Szatmárnémeti

Felkeltem, bohóckát is felköltöttem, a konyhába vittem, és megettetem. Azután házi ruhába öltöttem, és játszottunk. Eljött a dél, ebédelni kellett, én meg iskolába indultam.

Cîmpean Oana-Liliana, Dés

◀ Fodor Boglárka,
Tekerőpatak

◀ Paltán Roland,
Gyergyószentmiklós

Kedves Csipike!

Úgy olvasták nekem, hogy egész télen nálad fog vendégeskedni vakond barátod, Kukucsi, aki nagyon szereti a cserebogár lárvát. Nem tudok elküldeni egy igazi csimaszt, de készítettem akácfalevélből egyet, tedd ki az odúd falára, hátha mélyebben alszik majd a vendéged, nem gondol majd az állandó evésre.

Kiss Andrea, Szilágysomlyó

Nyitnike sapkája

– Anyukám,
azért vettek sárga ru-
hát a fák, hogy én köny-
nyebben meglássam a
zöld hernyókat?

– A levelek
azért sárgulnak, mert
megcsípte őket a hideg.
Ha nem hízol jól meg,
téged is megcsíp
hamarosan.

– Kukucs!
Keress meg!

– Bújj ki az
avarból, Nyitnike.
Lássuk, hogy áll neked
ez a sapka.

– Nem teszem fel,
mert összegyűri a
szalagomat.

– Gyere ját-
szani, Nyitnike!
Repüljünk
versenyt!

– Olyan
nehéz a szárnyam.
Inkább haza-
repülök.

– Szedte-
vette cinkelány!'
Sapkát nem tett, s
torka bánja. No, majd
a mézes borókatea
meggyógyít.

– Nekem
lesz a legszebb
sapkám a
cinkeóvodában!

